

Parlament de la directora de l'escola

Benvolgudes famílies, amics i alumnes,

Els membres de l'equip directiu, docents del claustre de professors d'aquesta escola, vos agraïm aquest acte de suport i a la decisió que aquests dies hem pres de deixar la nostra funció directiva. Actes com aquests ens donen forces per a tornar aixecar el cap i veure que tot no està perdut. Vos puc assegurar que ha estat una setmana difícil, hem hagut de donar moltes explicacions a les famílies als amics i als companys del perquè de la nostra dimissió. És comprensible, fins ara no és un fet molt usual a totes les escoles, i mal d'entendre per algunes famílies, que l'equip directiu dimitiesqui. Una circular explicativa no basta, en som conscients, per transmetre els vertaders sentiments i el pas que ens ha duit a presentar la nostra dimissió.

Aquesta paraula "dignitat", per la qual avui som aquí, és la que fa molt de temps que ens feia bullir el cap. Si no haguéssim dimitit estàvem a punt de perdre-la, i se'ns hauria fet molt difícil poder-vos mirar a la cara, sobretot als nostres companys d'escola. Perquè la situació dels equips directius, com a representants directes de la Conselleria, de cada vegada s'ha anat fent més difícil, hem hagut de fer front i donar la cara a situacions insostenibles, sobretot quant a prendre decisions que van en contra de tot allò en què sempre hem cregut i que hem defensat.

Quan vàrem acceptar el càrrec érem conscients de quines eren les nostres funcions, però fins ara l'autonomia dels centres era una cosa respectada pel Govern; qualsevol llei o normativa podia ser discutida i fins i tot adaptada a cada escola, mai ens havíem trobat amb lleis dictatorials amenaçades amb multes exagerades i amb expedients greus, com ha passat ara. És per això que hem pres aquesta determinació, perquè nosaltres no podem de cap manera participar en aquest joc, de passar per damunt les persones i per damunt de tot, fent complir projectes no consensuats pel claustre ni aprovats pel màxim òrgan de participació del centre, que és el Consell Escolar. Projectes com el TIL, obligats a aplicar-lo als nostres alumnes, sense que s'hagi tengut en compte per a res l'opinió dels experts, que són els mestres i tota la gent que fa molts d'anys està compromesa amb la formació i amb l'educació, com és la UIB. Sense una estructura organitzativa ni pedagògica clara en la seva aplicació, que com a mestres ens fa molt de mal en veure el fracàs en coneixements i el nivell on es van trobant els nostres alumnes. Lleis que el que pretenen és acabar amb l'escola que tant d'esforç ha costat aixecar, una escola pública amb igualtat d'oportunitats, una escola inclusiva, però evidentment arrelada a Mallorca, arrelada al seu entorn, a la seva cultura i a la seva llengua. L'escola de Bunyola, que tants d'esforços ha costat aixecar per tots els professors antics i actuals. No podem de cap manera girar l'esquena, com si res passàs, a lleis que retallen la llibertat d'expressió dels centres, com és la Llei de Símbols, amb excuses que els centres estan polititzats. No podem donar l'esquena als nostres companys directores, expedientats sense una lògica pedagògica, només perquè s'han posicionat en aquest cúmulo de caos pedagògic en el qual ens han duit els nostres polítics, expedients a directors mai vistos dins el sistema educatiu i que ara per no res te'n poden posar un.

És per això que hem dimitit, perquè volem viure dins la coherència de la nostra feina, de la nostra formació, sempre al servei de l'ensenyament. No és per poques ganes de feina o per motius personals, que hem dimitit; tot el contrari, continuarem fent feina per aquesta escola pública que tots tant estimam. I deman que tots, els que pensau igual que nosaltres i els que pensau diferent, reflexioneu i no consentiu que continuï aquest trencament social, que pot acabar amb tot allò que ha costat tants d'esforços d'aixecar.

Gràcies per ser aquí.

Aquest poema d'en Vicent Andrès Estellés, poeta valencià mort el 1993, parla de la col·lectivitat, de no ser un mateix sinó de ser un poble, de deixar els teus costums personals i compartir-los amb el teu poble i ser el teu poble.

**ASSUMIRÀS la veu d'un poble,
i serà la veu del teu poble,
i seràs, per a sempre, poble,
i patiràs, i esperaràs,
i aniràs sempre entre la pols,
et seguirà una polseguera.
I tindràs fam i tindràs set,
no podràs escriure els poemes
i callaràs tota la nit
mentre dormen les teues gents,
i tu sols estaràs despert,
i tu estaràs despert per tots.
No t'han parit per a dormir:
et pariren per a vetlar
en la llarga nit del teu poble.
Tu seràs la paraula viva,
la paraula viva i amarga.
Ja no existiran les paraules,
sinó l'home assumint la pena
del seu poble, i és un silenci.
Deixaràs de comptar les síl·labes,
de fer-te el nus de la corbata:
seràs un poble, caminant
entre una amarga polseguera,
vida amunt i nacions amunt,
una enaltida condició.
No tot serà, però, silenci.
Car diràs la paraula justa,
la diràs en el moment just.
No diràs la teua paraula
amb voluntat d'antologia,
car la diràs honestament,
iradament, sense pensar
en ninguna posteritat,
com no siga la del teu poble.
Potser et maten o potser
se'n riguen, potser et delaten;
tot això són banalitats.
Allò que val és la consciència
de no ser res si no s'és poble.
I tu, greument, has escollit.
Després del teu silenci estricte,
camines decididament.**